

สมภพศิลป์ซอก่อ

ปลาทอง

การออกแบบโครงสร้างตึกที่สวยงามต้องใช้ สถาปนิกที่เก่งทั้งด้าน
โครงสร้างและการประยุกต์ความสวยงามกับสมัยเข้าไปเพื่อให้สมส่วน
กับสมัยและสวยงาม ศิษย์เก่าจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

ก่อนอื่นต้องขอให้แนะนำตัวก่อนคะ

พี่ชื่อ นายพลพัฒน์ นิลอบล เรียกง่ายๆ ว่า พี่เอิร์ก ก็ได้ครับ จบจากสาขาวิชาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีครับ

พี่เอิร์กทำไมถึงเลือกเรียนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ที่เลือกเรียนราชมงคลเพราะเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับรัฐ และพี่เองเคยได้ยินชื่อเสียงของทาง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฯ ทั้งในเรื่องของศิษย์เก่าที่มีชื่อเสียงและคณาจารย์ที่ทรงคุณวุฒิ และพี่ยังได้ติดตามศึกษาต่อไปว่า คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่นี้การเรียนการสอนไม่ได้เน้นทางด้านทฤษฎีอย่างเดียว แต่ยังเน้นทางด้านปฏิบัติและเน้นทางด้านเทคโนโลยี เหตุนี้จึงเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจเลือกเข้าศึกษาที่ราชมงคลธัญบุรีของเรา

อยากให้พี่เอิร์กเล่าถึงความประทับใจระหว่างเรียนที่ราชมงคลธัญบุรีคะ

สมัยของพี่นั้นก็ไม่แตกต่างอะไรมากการเดินทางก็ค่อนข้างสะดวกสบาย บรรยากาศภายในมหาวิทยาลัยก็ค่อนข้างร่มรื่นสบาย ห้องสมุดก็มีหนังสือใหม่ๆ เพิ่มมากขึ้นและทันสมัย ที่สำคัญค่าใช้จ่ายไม่สูงมากทั้งค่าครองชีพและค่าเรียน ด้านการเรียนนั้นภาคปฏิบัติสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้จริง คณาจารย์ก็ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้อย่างเต็มที่ เพื่อนๆก็น่ารักช่วยเหลือกันตลอดครับ และระหว่างเรียนก็ได้ทำกิจกรรมเบื้องหลังกับทางมหาวิทยาลัยหลายอย่างเช่น ฝ่าย Graphic ของการจัดทำเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา ตลอดจนได้เป็นประธานเปตองรุ่นแรกที่ได้ทำเรื่องเปิดชมรมนี้ขึ้นมา ตอนนี้พี่ก็ยังสนับสนุนอยู่นะครับ

ปัจจุบันนี้พี่ทำงานที่ไหนคะ

ตอนนี้พี่เอิร์กทำงานอยู่ที่ บริษัท HASSELL (Thailand) เป็นบริษัทออกแบบสถาปัตยกรรม ของประเทศออสเตรเลีย บริษัทใหญ่จะอยู่ที่ประเทศออสเตรเลีย และมีบริษัทลูกเป็นเครือข่ายอยู่หลายประเทศทั่วโลก เช่น Singapore, Hong kong, China, Thailand and Australia โดยตัวพี่เองอยู่ตำแหน่งสถาปนิก ฝ่ายออกแบบ และยึดคติในการทำงานที่ว่า “ซ้าๆได้พริ้วเล่มงาม”

อยากให้พี่เอิร์กฝากข้อคิดถึงน้องๆชาวราชมงคลธัญบุรี ทุกคนคะ

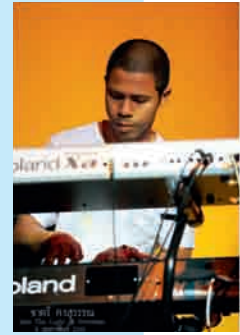
พี่อยากให้น้องๆทุกคนหันมาสนใจและเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้มากขึ้นไม่ว่ามันจะเป็นภาษาอะไรก็ตามขอให้เรามีภาษาที่สองที่สามติดตัวไว้ก่อน เมื่อออกไปเผชิญกับโลกภายนอกแล้วเราจะยืนในสังคมนี้ได้อย่างเต็มภาคภูมิครับ

สมภพศิลปินเก่า

ปลาทอง

พี่น้อง จักรวาร ศิษย์เก่าคนเก่ง นักเปียโน

“ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ และไม่มีอะไรยากเกินความพยายามของเรา” นี่คือคติในการทำงานของพี่หนึ่ง จักรวาร เสาธงยุติธรรม ที่ยึดถือปฏิบัติจนประสบความสำเร็จ เป็นนักเปียโนแถวหน้าของประเทศไทย อีกทั้งยังเป็นพู่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของศิลปินชื่อดังของไทยมาแล้วมากมาย อาทิ เบิร์ด ธงไชย, เบน ชลาทิศ, หุ่ย อำพล, ตา เอ็นโดรฟิน, Groove Riders, Thaitanium ,ตุ๋น บันทิดา, มาลีวัลย์ ฯลฯ และได้ออกอัลบั้มเป็นของตัวเอง โดยอัลบั้มแรก colors of my life เป็นเพลงบรรเลงและเพลงสากลที่วางจำหน่ายในประเทศไทย ญี่ปุ่น และยุโรป อัลบั้มล่าสุด อัลบั้มที่สองคือ “Touch Me” โดยศิลปินคุณภาพระดับแถวหน้าของไทย อาทิ เจนนีเฟอร์ คิม, หนึ่ง (ETC.) และ ตอง-ภัทรมัย โปตระนันท์ กับ Mr.Saxman มาร่วม Featuring ในเพลง Stay with me tonight ร่วมกับ Janice B.Javier นอกจากนี้ยังได้ ร่วมแสดงงาน Music Festival ที่ China ,Hongkong ,Japan , London, Marlasia,Italy และวันนี้คือสัมภาษณ์ศิษย์เก่า จะพามา รู้จัก พี่ จักรวาร เสาธงยุติธรรม ศิษย์เก่าคนเก่งจาก คณะนาฏศิลป์และดุริยางค์

ลวัลดีศรี สุกวณพี่น้อง แนะนำตัวหน่อยครับ

พี่ชื่อ จักรวาร เสาธงยุติธรรม พี่จบสาขาดนตรีสากล คณะนาฏศิลป์และดุริยางค์ครับ

ทำไมถึงเลือกเรียนที่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีครับ

เมื่อศึกษาจบระดับ อนุปริญญา ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ จึงเรียนต่อในภาคสหทบของ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งในขณะนั้นหลักสูตรนี้จะได้เรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ แห่งเดิม ทำให้ได้เรียนกับอาจารย์ที่เคยสอน มาตั้งแต่ชั้นต้น ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง

อยากให้เล่าถึงกิจกรรมที่ทำระหว่างเรียนอยู่กับทร.ธัญบุรี ครับ

ตอนสมัยที่พี่เรียน พี่และเพื่อนๆช่วยกันจัดตั้งชมรมดนตรีสากล และเข้าร่วมกิจกรรมแสดงดนตรี ในด้านดนตรีคลาสสิกและเพลงป๊อป นอกจากนี้พี่ ก็ยังเข้าร่วมแข่งขันกีฬาของสถาบัน อีกทั้งยังจัดกิจกรรมการแสดงระหว่างการแข่งขันกีฬาด้วยครับ

เริ่มเข้าสู่เส้นทางนักดนตรีอย่างไรครับ

พี่เล่นอิเล็กทรอนิกส์ตั้งแต่ก่อน 10 ขวบ แต่ไม่เคยรู้จักเปียโนเลย พอจะเข้าวิทยาลัยนาฏศิลป์ พี่บอกให้เรียนเปียโนแต่พอเข้าไปเรียน เขาถามว่าใครจะเล่นเปียโน ด้วยความซื่อก็ไม่กล้ายกมือสุดท้ายเลยโดนจับไปเรียนไวโอลิน พี่เริ่มเปิดเทอม ทุกเช้าจะเห็นอาจารย์คนหนึ่งไปนั่งเล่นเปียโนในห้องใหญ่ พี่แอบดูเขาซ้อมทุกวัน พออาจารย์ลุกไปเข้าห้องน้ำ เราก็เปิดประตูเข้าไปดูว่าใช้หนังสืออะไร พี่เลยรีบรีบไปร้านเปียโนที่สยาม ถามหาซื้อหนังสือ มันคือฮานอน แบบฝึกเล่มนี้ว่า สเกลเราก็ไปฝึกตาม ทำอย่างนี้เป็นปีๆ บางวันหลังเลิกเรียนออกไปกับพี่ชาย ไปเล่นดนตรีกลางคืนที่คาเฟ่ ตอนแรกไปนั่งรอดู พอดีก็จะไปถามคนเล่นเปียโนที่ละคอร์ตสองคอร์ต เวลาที่เหลือไปช่วยเขาเล่นบ้าง ช่วงที่ไปกับพี่ชายบ่อยเข้า ห้องอาหารเขาแยกออกมาอีกห้อง แล้วมีดนตรีช่วงเย็น วันไหนอาจารย์สีไวโอลินไม่มาเราก็จะได้ ไปเล่นแทน มาเรียนเปียโนเป็นเรื่องเป็นราวประมาณม.4 มีครูจบจากเมืองนอกมาเปิดโรงเรียนสอนดนตรี พี่ก็ไปเรียน เรียนอยู่ 6 เดือน แค่นั้นฐานให้รู้ว่าอย่างนี้เรียกว่าอะไร สมัยอยู่วงฟังก์ แมซซิ่ง ไปเล่นที่ห้องกongsต่างชาติชอบมาก วันที่พี่จะขึ้นเล่น คนแปลกใจกันใหญ่ ว่าวงอะไรทำไมตัวเล็ก แล้วปกติร้านนี้จะมีแต่ผิวดำเล่น ปรากฏว่าเล่นเสร็จทุกคนปรบมือ วงผิวดำที่เล่นก่อนมาจับมือ แล้วเขาคงพูดกันปากต่อปาก คนทั่วเกาะกongsจะมาดูวงเราทุกวัน จนวันสุดท้ายที่เล่นนักดนตรีทุกที่แทบจะลา งานมาเลย คนฟิลิปปินส์ ฝรั่ง มาขอเรียนกับเรา ภูมิใจตรงนี้ครับ

อยากให้ฝากข้อคิดกับน้องๆครับ

ความสำเร็จนั้น อยู่ที่ ความตั้งใจ ขยันหมั่นเพียร สถาบันเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งในความสำเร็จ รู้จัก เก็บเกี่ยวศึกษาความรู้ว่ามีระบบ ประสิทธิภาพหรือไม่อยู่ในแบบเรียน เราจึงต้องรู้จักหาประสบการณ์นอกสถานที่ ต้องศึกษาจากบุคคลอื่นที่เก่งกว่า เรียนรู้และยอมรับแนวคิดที่ดีจากบุคคลอื่น การสะสมประสบการณ์จะทำให้ ไม่เป็น “กบในกะลา” เมื่อเรียนรู้ทฤษฎีแล้ว ก็ต้องสามารถปฏิบัติได้ดีด้วย ดังนั้น ความสำเร็จก็ไม่ไกล

ในวาระครบรอบ 36 ปี ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ผมในฐานะศิษย์เก่าขอแสดงความยินดีด้วยครับ ขอให้เป็นที่แหล่งผลิตบุคลากรมีประสิทธิภาพแบบนี้ตลอดไปครับ